

[Glønborg]

anvist metoder til at løse dem, nemlig at man lægger en plan, man finder ud af, hvordan det vil være mest hensigtsmæssigt at få disse problemer løst, og så løser man dem.

Første del af vores dagsordensforslag begærer, at vi får en redegørelse for status og perspektiver i arbejdsmiljøudviklingen; og jeg synes, at det er en glimrende formulering, for det er lige netop det, vi har brug for. Vi erkender, at der foregår en udvikling – det er ikke noget statisk – en udvikling, hvor vi har nogle redskaber, som vi kan benytte os af, og det er selvfølgelig først og fremmest den eksisterende miljølov, vi har.

Men vi skal naturligvis også benytte os af vores samarbejdsrelationer til andre lande, til EF-Fællesskabet og til det nordiske fællesskab.

Vi skal erkende, at vi er i gang med et tættere samarbejde – vores dagsorden bruger udtrykket EF-integration. Vi gør også klart, at vi skal have gjort rede for status, og vi skal prøve at se perspektiverne, altså se fremtids- og udviklingsmulighederne, også for rollefordelingen mellem de myndigheder, vi har, og alle dem, der i det hele taget har noget at sige og noget at gøre på arbejdsmiljøområdet.

Jeg synes, det er meget væsentligt, at vi får inddraget parterne på arbejdsmarkedet hele vejen igennem, så vi får dette fornuftige samspil imellem myndigheder og parterne på arbejdsmarkedet, som vi har så god tradition for i Danmark.

Vi står over for at skulle tættere på de andre europæiske lande, og i den proces er det altid godt at have erfaring for at lave noget i fællesskab med andre lande. Og vi ønsker fra dansk side at komme med et ordentligt bidrag til et godt europæisk arbejdsmiljø. Jeg synes, at vi har noget, som vi kan være stolte af; vi har en god tradition på det område for, at her handler vi ansvarsbevidst. Vi tænker altid på, at det her drejer sig om nogle mennesker. Det drejer sig ikke blot om arbejdskraft til et produktionsapparat, men det drejer sig om mennesker.

Vi har allerede en arbejdsmiljøkonvention – vi har haft den i et par år – mellem de nordiske lande, og den arbejdsmiljøkonvention synes jeg vi skal tage med i arbejdsfællesskabet i EF. Og lad os bare få det vendt rigtigt, for vi kommer jo ikke uden om, at hver gang vi skal snakke EF og sammenholde med det nordiske sam-

arbejde, så forventer man fra EF's side, at det nordiske samarbejde tilpasser sig og indordner sig under EF-samarbejdet.

Der er allerede aktiviteter i gang på oplysnings- og bevidstgørelsesområdet fra EF-side. Vi fik her i august nr. 2 af Nyt om Arbejdsmiljøåret 1992, og dér er en af overskrifterne: »Norden tilpasser sig EF«. Jo, jo, selvfølgelig – det er det, man forventer.

Naturligvis skal vi tilpasse os, men vi forlanger også, at de andre tilpasser sig, og derfor skal vi med hævet fane tage vort eget med os, tage det med, vi har i det nordiske fællesskab. Jeg synes egentlig, at det er så udmærket beskrevet i artikel 2, punkt 4, i den nordiske konvention om arbejdsmiljø, hvor man netop siger, at »...arbejdsgiverne har hovedansvaret for arbejdsforholdene, men arbejdstagerne skal have medindflydelse ved udformningen af det«, altså arbejdsmiljøet, »og skal have pligt til at medvirke til at skabe sikre og sunde arbejdsforhold.«

Her har vi jo netop sagen i en nøddeskal: at vi respekterer, at vi laver regler fra myndighedernes side, regler, som gælder både for arbejdsgivere og arbejdstagere, og at vi respekterer begge parter så meget, at vi giver dem et ansvar for, at det her skal lykkes. Jeg håber, at det må være en fane, vi må have svævende over vort samarbejde.

Og så vil jeg sige, at mens vi naturligvis sætter et plus fra Kristeligt Folkepartis side ved den dagsorden, som vi selv har været med til at lave, så må vi sætte et klart minus ved Fremskridtspartiets; den er vi direkte imod. Socialdemokratiets vil vi ikke vende os imod, men vi vil give den et nul.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil godt som bidrag til den almindelige folkeoplysning sige til hr. Glønborg, at sådan som arbejdsmiljøloven er skruet sammen allerede i dag, har arbejdsmarkedets parter et meget stort ansvar for, hvordan det bliver udmøntet i bekendtgørelser. Og det ansvar er det mit indtryk at parterne tager meget seriøst, hvad enten det er den ene eller den anden af arbejdsmarkedets parter. Det, der er problemet, er, at arbejdsministeren ikke tager sit ansvar tilstrækkelig højtideligt i forhold til at ekspedere sagerne. Så det var mere et bidrag til hr.